

KRYSTYNA KUHN

KATASTROFA

ÚDOLÍ

SEZONA 1

THE DEUS

KRYSTYNA KUHN

KATASTROFA

ÚDOLÍ

SEZONA 1

NAKLADATELSTVÍ DEUS

Originální vydání

Das Tal – Season 1, Volume 2: Die Katastrophe

Přeložila Lucie Navrátilová

© 2010 by Arena Verlag GmbH, 97074 Würzburg, Germany

© Translation 2012 by Lucie Navrátilová

ISBN 978-80-87408-10-0

KAPITOLA 1

Odkudsi z útesu se zřítíl kámen, ve svém pádu několikrát narazil na stěnu a tento tupý zvuk nárazu se rozléhal jako ozvěna ještě dlouho poté, co dopadl na hladký povrch Lake Mirror a ponořil se během několika vteřin až na dno tohoto ledovcového jezera.

Katie nenechala odvést svou pozornost a pohybovala se s rutinou jistotou dále. Možná by ji někteří lidé směle přirovnali ke kočce. A kdyby mohla věřit ve znovuzrození a kdyby měla tu možnost – kočky by stály zcela jistě na jejím seznamu úplně nejvýše. Jen by to nebyla nějaká obyčejná domácí kočka, nýbrž spíše něco jako leopard.

Přibližně pětadvacet metrů pod ní už zabíralo ledovcové jezero téměř veškerou plochu údolí. Ranní slunce, které právě vycházelo za světlými budovami kolejí Grace na východním břehu, dodalo stínům na vodní hladině vzezření živoucích bytostí.

Nebyl cítit ani závan větříčku a Katie tušila, že přichází zase jeden z těch slunečných podzimních dní, které se kupily jeden za druhým už dobrý týden. Po zcela popršeném létě už by si nikdo ze studentů na Grace nepomyslel, že se tady nahoře ve výšce téměř dvou tisíc metrů letos ještě objeví sluníčko. V posledních dnech však zavládlo opravdové horko a Katie se obávala, že už to asi brzy skončí.

Bylo už téměř sedm hodin ráno.

Nebylo zapotřebí žádného budíku, který by musel Katie vytrhnout z jejího neklidného spánku a ze snu, který se opakoval celou noc, jako by někdo zmáčkl tlačítko *Replay* – tak jí to alespoň každopádně připadalo. Otevřela oči přesně v tom okamžiku, kdy první ranní svítání zahalilo sněhem pokrytý řetězec hor Ghostu do neskutečného světa.

Katie se zachytila špičkami prstů hrany skály přesně pod převisem, který rozděloval třicet metrů vysokou skalní stěnu na dva útesy.

Bylo to to nejobtížnější místo ve skalách a ještě ke všemu byla skála

působením chladu noci kluzká a studená. Katie se však dokázala alespoň postavit na skále pod převisem.

Ale existoval tu jeden rozhodující faktor, který znemožňoval jakýkoliv návrat. Už překročila *Point of no return*, tedy bod, odkud již nebylo návratu. Katie se mezitím s touto cestou seznámila tak dobře, že byla schopna po ní šplhat sama, tedy bez jištění lanem, jen s pytlíčkem magnézia a s těmito skvělými horolezeckými botami, které si koupila ve Fieldsu. A teprve to činilo celou věc tak neuvěřitelně napínavou. Když existuje jenom skála a ty. Protože pouze tohle umožňovalo pohled kupředu. I když tu jediná chyba znamená zřítit se.

To, co zde dělala, dělala pro Sebastiena. Trénovala své tělo, svého ducha, svou odvahu. Aby, až se jednou ocitne opět tak daleko, učinila to správně.

Její pravá ruka šátrala po první skulině v převisu. Měla nanejvýš dva, možná už také ale pouze jediný pokus. V opačném případě by na ni padla únava a bez síly v pažích a prstech by byla tady na skalní stěně ztracená. Úchop levé ruky se už našťástí vydařil, neboť zrovna dneska se jí nepodařilo dokonale si vyčistit hlavu. Možná to bylo tím, že celá kolej žila přípravami na návštěvu generální guvernérky, která v rámci kanadské ofenzívy vzdělání navštěvovala postupně všechny elitní koleje v zemi.

Od většiny studentů mladších ročníků se očekával příjezd jejich rodičů a zatraceně, copak je čemu se divit, že ona sama myslela na rodiče vlastní? Prostě se nedá jen tak najednou vymazat z paměti slova maminka a tatínek. I když si naprosto nezasluhují, aby je takhle vůbec nazývala.

Katie našla šterbinu ve skále, ale její pravý ukazováček ucítil v prohlubni malý kamínek, který ji zmátl, a na okamžik měla dojem, že kolísá. Vytrčila levou nohu do strany a narazila na zásek hrany, o kterou se musela opřít, aby se odrazila nahoru. Soustředila se, její tělem projelo trhnutí a sáhla pravou rukou nahoru. Avšak okamžitě pocítila, že se její první pokus nezdaří.

Na čele jí vyvstal pot, když stáhla nohu a pravou rukou opět našla svou starou pozici. Na několik vteřin se přitiskla na chladnou skálu.

Zatraceně! Být tak kočkou, která se po skále pohybuje pružně a jistě! Tíše zaklela. Co se to s ní jen dneska ráno děje? Pokud se jí nepodaří následující pokus, bude konec. Už teď cítila, jak se jí podezřele chvějí prsty.

Když se před dobrou hodinou vykradla z koleje, vznášelo se nad apartmánem, kde bydlela společně se třemi dalšími studentkami, Debbie, Rose a Julií, ještě mrtvé ticho. Nikdo by ji nepohřešoval, možná kromě Julie. Ostatní si zvykli na to, že si hledí svého a na jiné studenty že kaše. Jejich rozhovory se stejně točily většinou jen kolem kurzů, *kreditů*, známek, docentů.

A kromě toho by nikoho ani nenapadlo, že by mohla být zrovna tady v zakázaném území. Ne po oněch událostech před třemi měsíci, po oné hororové noci, jak ji nazvala Debbie.

Jako by mohlo Katie zadržet několik plechových cedulek se zákazy, aby vyšplhala na tuto skalní stěnu. Ne, ona, Katie Westová, nebude nikdy akceptovat nějaké hranice, které jí vytýčí někdo jiný. A nebude to ani děkan, pan Walden, ani její docenti a už vůbec ne její otec.

Otočila hlavu doprava, kde se tyčil nad Lake Mirror Ghost, mezi tím už ozářený světlými paprsky ranního slunce.

Její další cíl.

Srdce jí začalo bušit rychleji rozčilením a radostí z očekávání.

Ano, ta myšlenka byla opravdu parádní.

Podruhé začala Katina ruka šátrat po chladném a od ranní rosy vlhkém útesu po drobné prohlubni nad ní, dokud nenašla nepoddajný úchop a zachytila se za něj. Natáhla levou nohu.

Soustrěď se, Katie!

Už jenom metr. Jeden jediný metr. A stál ji takové úsilí.

Kočky mají sedm životů. Jít do úplného rizika a všechno vsadit na jedinou kartu. A až poprvé dosáhne konce této skalní stěny, bude se tam nahoře cítit svobodná. Pak zvládne i tenhle den, jako už před ním zvládla i dalších sto dní v údolí.

Vzdát se, to nebyla pro Katie žádná možnost. Dlužila to i Sebastianovi.

Dále nahoře byly pak rozestupy mezi úchopy větší. Protřepala si jednu paži, pak i druhou a sáhla do pytlíčku s magnéziem, upevněném na boku.

Zdalo se, jako by se její levá noha už zvrtovala do skalní stěny, když se teď o ni vši silou opřela.

Nebuď zbrklá, Katie. Pomalu.

Na druhý pokus se to musí podařit. Promítla si v duchu všechny pohyby. Byla to její cesta. Zнала každé místo a ona sama si ji také pojmenovala.

Black Dream.

Nikde nenašla jediný důkaz, že by už někdo před ní tuhle stěnu zdolal. Nebyly tu žádné háky, žádné předepsané linie v útesu, žádné stopy.

A jestli zvládneš vyšplhat se na tuhle skálu bez jistění, pohybovat se vzhůru pouze silou vlastního těla, budeš se cítit dobře. Zatraceně dobře!

V duchu si odpočítávala vteřiny od deseti do jedné, u tři ... dva ... jedna ... se zhluboka nadechla a pak se její tělo napjalo do jediné linie a najednou visela nad skalním výčnělkem, na kterém před chvílí ještě stála.

Jo!

Tahle skála byla její skála. Tohle ráno bylo její ráno. A tenhle den jejím dnem. A nikdo jí ho nemůže vzít, především ne její otec. On ne. Zrovna on ne.

George West, její otec, stál jednoho dne před ní s tímhle dopisem v ruce: „Nevěděl jsem, že ses ucházela o tuhle kolej.“

Katie jen pokrčila rameny a odpověděla uštěpačně: „Je to moje rozhodnutí.“

„Ty tedy chceš do Kanady?“

Kanada?

Nikdy dříve by Katie nepřišla na tento nápad ani ve snu. Avšak ta věc se Sebastianem se udála teprve před několika týdny. Byl to její první přítel. Její první a jediný a ona by dala všechno za to, kdyby ještě žil.

„No a proč ne Kanada? Máš něco proti? Byl bys raději, kdybych navštěvovala univerzitu v Georgetown?“

„V žádném případě. Stačí mi, že tvůj obrázek vidím ve všech novinách.“

„Přesně. Tak na co bys mě měl vidět ještě naživo a v barvách?“

A její maminka? Ta pokračovala ve výrazu tváře rodu Chungů, tedy naprosto bez emocí. Byl to výraz obličej, který se v průběhu generací klanu Chungů geneticky zakódoval a který se již nedal z jejich chromozomů odstranit. Ale ve dnech před Katiným odjezdem byla její maminka podivně neklidná, neustále přecházela v jejich obrovském bytě, pořád přeskupovala židle, otevírala a zase zavírala šuplíky, rovnala polštáře. Téměř jako by kvůli odjezdu své dcery propadala panice. Pak jí však ani nepokynula rukou na rozloučenou. A už vůbec nevyпустиła z úst onu typickou větu, kterou vštěpuje své osmnáctileté dceři každá maminka, když se chystá začít svůj nový život dva tisíce mil daleko.

„Aspoň zavolej.“

Katiným srdcem jako by projel proud. Dobrá – biologicky vzato to bylo něco jiného –, ale přesně tak to cítila. Tento krátký, skutečně krátký okamžik, když nejdůležitější lidský orgán, který udržuje člověka při životě, ztratí rytmus. A všechno tohle jen kvůli těmhle ubohým vzpomínkám. Ztraceně!

Stejně už byla pro své rodiče mrtvá!

Jinak, Katie, musíš myslet obráceně. Oni jsou mrtví pro tebe!

Na okamžik se cítila strašně uboze. Stále ještě se držela ztuhlými nohama v prohlubni. Stiskla zuby a ucítila, jak jí začaly klouzat prsty zbrocené potem. Rozklepala se jí kolena.

Vyrušila ji snad tato myšlenka na rodiče, tahle rána proudem ze soustředění? Ztraceně, ví přece, že tohle ji může stát život.

Ale pak pochopila, že ji vyděsilo něco úplně jiného. A v následujícím okamžiku už to také slyšela.

Padající kámen!

Přesně nad ní!

Její prsty se zabořily do štěrbiny ve stěně. Nohy se přimkly ke skále, neodvážila se uvolnit ani jednu ruku. Kolem ní prosvíštel kámen. Instinktivně stáhla hlavu dopředu.

Helma! Nechala ji na pokoji, jednoduše ji zapomněla.

Krátký pohled nahoru na stěnu. Ranní sluníčko malovalo svým jasným světlem na útes stín. Ranní sluníčko. Na zlomek sekundy se zalesklo v Katiných očích.

Narazila hlavou do skály.

KAPITOLA 2

Zatraceně! Zaspala! Ačkoliv jí Chris slíbil, že nastaví budík na mobilu na čtyři hodiny. A kdyby nezačal mluvit ze spaní a neobrátil se na druhou stranu, ležela by pořád ještě vedle něj.

Julia za sebou potichu zavřela dveře apartmánu 113, zhluboka se nadechla a nakonec se vykradla po špičkách po schodech nahoru. Kdyby ji někdo přistihl a provalilo se, že spí v noci u Chrise, způsobila by si mrzutosti.

A to mrzutosti dosti velké!

Julia se v duchu zašklebila: No to se jí tedy povedlo! Mrzutosti – takové slovo se v jejím slovníku vlastně vůbec neobjevovalo. Protože mrzutost, to nebylo nic horšího než skvrna na tričku, sešlapaný podpatek, nebyla ničím více než škrábancem na laku jejích všedních dní. Wow! Dneska ráno na tom byla opravdu dobře. Poslední věty by si měla zapamatovat pro paní Hillovou, která na koleji nevyučovala pouze anglickou literaturu, ale také kurz kreativního psaní.

Vyběhla do druhého patra a potichu vešla do skleněných dveří, které oddělovaly schodiště od dlouhé chodby, v níž se nacházely těsně za sebou apartmány dívek prvního ročníku. Jako obvykle se nad tmavými chodbami obloženými dřevem vznášel ten podivný zápach. Něco mezi starými ponožkami nasáklými potem, které se se stoprocentní jistotou nacházejí už dávno na seznamu nebezpečných jedů pro životní prostředí.

Bylo krátce před půl šestou. Příliš brzy na to, aby tady pobíhala venku v tričku, polonahá a příliš pozdě na to, aby si mohla být jistá, že ještě nikdo není vzhůru. Isabela Hillová, seniorská studentka a důvěrnice druhého patra patřila k ranním ptáčatům a byla zrovna jednou z těch, kdo si už právě v tuto hodinu chodí rádi zaběhat. Julia

nechácala, jak je možné, že seniorská studentka je vůbec vedením kolejí akceptována jako spolupracovnice po tom všem, kdy vyšlo najevo, že před třemi měsíci zorganizovala zakázaný večírek, který vyústil v tu strašnou katastrofu kolem Angely Finderové.

Ale děkan Walden s tím očividně neměl žádný problém.

Možná to bylo také tím, že oba Isabelini rodiče byli docenty na Grace.

Julia spěchala kolem výtahů, směrem ke svému apartmánu, který ležel úplně na konci chodby. Nebylo to poprvé, kdy strávila u Chrisa noc a porušila tím tak jedno z přísných pravidel domácího řádu. Avšak to, co jí dělalo vrásky, nebylo porušení svatého domovního řádu. Ne, to čeho se skutečně obávala, byl fakt, že se zdála být závislou na Chrisově blízkosti. Neboť někde v hloubi její duše se neustále vznášela obava, že prostě nedokáže být pořád sama. Noci v údolí – ty byly ze všeho nejhorší. Když se spojily tma a ticho a otevíraly se tak ošklivé vzpomínky na minulost a přicházela panika z budoucnosti.

Byla to skutečně Julia, kdo se po půlnoci plížil dolů k apartmánu chlapců? Nebylo to spíše její dřívější Já: Laura de Vincenz? Děvče, kterým byla, než byli její rodiče tak brutálně zavražděni – a jejíž identita si neustále hledala cestu na povrch? Podobalo se to strašidlu z minulosti, které jako by se kradlo nekonečnými chodbami starých zdí?

Nikdo tady na koleji nevěděl, že Julia a její bratr Robert začali v rámci německého programu na ochranu svědků zcela nový život. Ani Chris.

Především ne Chris.

Musela si bezpodmínečně promluvit o Chrisovi s Katie. Ne, že by se dalo s Katie skutečně o něčem hovořit. Bylo to spíše tak, že tato křehká Korejka jednoduše jen naslouchala. A když už někdy něco okomentovala, pak by s jistotou nedala najevo žádné pochopení, nýbrž daleko spíše něco jako akceptaci bez soucitu.

„Proč si na Chrisa pořád stěžuješ?“ řekla jí Katie nejednou. „Pokud na tvůj vkus příliš málo hovoří, tak se ho ptej. Možná je jedním z těch typů, kteří dokáží fungovat jen v dialogu,“

„Ale co ode mě opravdu chce?“

„No a co třeba sex? Při něm se snad mluvit nemusí. Muži mluví jen tehdy, když chtějí získat nějakou ženu. Podle mého názoru je to jediný důvod, proč se vůbec naučí hovořit lidskou řečí.“

Tak prostá, jak ji Katie nastínila, tahle věc nebyla, a čím více její spolubydlící Chrise urážela, tím více ho Julia obhajovala: „Ale říká, že mě miluje. Opakuje to pořád!“

„No vždyť to je pěkné! Jen nechápu, proč to ze tvých úst zní tak pochybovačně.“

A tohle byl většinou okamžik, kdy Julia změnila téma, protože v zásadě neměla ani tušení, proč ji Chris neustále sráží do těchto pochybností. Možná proto, že to s Christianem bylo úplně jiné? Ne, Julie, to ty jsi byla tenkrát úplně jiná, pomyslela si, a stiskla kliku u apartmánu číslo 213, který ústil jako všechny čtyřpokojevé apartmány z dlouhé hlavní chodby.

Když za sebou potichu zavřela dveře a přešla předsín, zaslechla v kuchyni nějaký šramot.

No to jí ještě scházelo! Možná že se Debbie opět nacházela uprostřed svých jídelních orgií. Jako kdyby už za hodinu nebyla v menze snídaně.

Julia se zastavila a naslouchala. Dveře ledničky se otevřely a pak opět zavřely. Tohle děvče trpělo neutěšitelnou závislostí, a tím neměla Julia na mysli pouze její žravost, nýbrž i její neskutečnou zvědavost, která v sobě měla něco parazitického. Zavrtávala se do životů ostatních, vysávala je a přenášela své vědomosti od jednoho studenta ke druhému. Obrovskou rychlostí. Rychleji, než by to dokázal jakýkoliv virus.

Kulatá zavalitá postava její spolubydlící se už začala přibližovat ke skleněným dveřím. Julii nenapadlo nic lepšího než utéci do nejbližšího pokoje. Už také svírala v ruce jeho kliku.

Katin pokoj byl téměř celý ponořen do tmy. Ale jen téměř. Protože tu a tam pronikalo dřevěnými roletami jasné světlo rána. Stejně jako její vlastní pokoj, byl i Katin pokoj maličký. Celou levou stěnu zabírala skříň a úzká police s knihami, naproti stála postel a napravo

psací stůl. Julia šmátrala pomalu kupředu a doufala, že Katie nevyděsí k smrti.

Jako kdyby něco dokázalo Katie vyděsit, projelo jí hlavou. Každopádně musí spát jako dudek, protože Julia neslyšela ani sebenepatrnější šramot peřiny, ani jakékoliv známky dýchání. Jako by někdo vypnul spínač.

Venku v předsíni slyšela Debbiiny šouravé kroky a plácání jejich pantoflí na linoleu, pak zapadly dveře do zámku.

Julia ve tmě narazila na něco, co se začalo nakonec pohybovat. Stín staré houpací židle se komíhal sem a tam. Katie si tenhle ošklivý kousek nábytku objednala u Ezay a trávila v něm více času než v posteli. Mnohdy, když Julia procházela kolem Katina pokoje, slyšela neúnavné vrzání židle. Jen jedna z věcí, které jako by nepatřily k její uzavřené spolubydlící, stejně tak jako obrázky a fotky, kterými si vyzdobila stěny svého pokoje.

Katie byla jediná z nich, kdo si vyzdobil neútulný pokoj kolejí s dřevěným stropem jednoduchým neforemným nábytkem a šedivě natřenými stěnami.

Julia zastavila houpací židli, která se ještě neustále komíhala sem a tam a šátrala dopředu k posteli. Stále ještě nezaslechla jediný zvuk života.

Krátce přemýšlela, jestli by neměla nechat Katie spát, ale byla příliš bdělá a rozčilená, než aby si mohla jít lehnout do postele a koukat do stropu. Chris koneckonců řekl minulou noc ona dvě slova: *Miluju tě*. A Julia nevěděla, jestli se z toho má radovat. Musí si o tom zkrátka s někým promluvit!

„Haló, Katie,“ zašeptala.

Žádná reakce.

Julia si odkašlala, tentokrát slyšitelně. „Katie!“

Zase nic.

Bože, tady asi opravdu pomůže jen totální léčba šokem. Juliina ruka tápala po noční lampičce a v následujícím okamžiku ozářilo pokoj jasné světlo, které oslepilo dokonce i Julii.

Ale nikdo polekaně nevykřikl a Julia už také pochopila proč.

Katina postel byla prázdná. Peřina byla ustlaná, na polštáři také jako by nikdo celou noc neležel.

Když Julia strčila ruku pod peřinu, bylo prostěradlo studené.

Zdálo se, že Katie vůbec nespala – alespoň ne ve vlastní posteli.

A i když Julii její rozum radil, že pro to musí existovat naprosto přirozené vysvětlení, koneckonců zůstala i její vlastní postel tuto noc nedotčená, nemohla se zbavit nepříjemného pocitu: Opět se objevily obrázky té strašlivé noci před třemi měsíci.

Noc, která skončila tím, že Angela Finderová, jedna ze studentek seniorek v údolí zmizela beze stopy ze svého pokoje. Julia ji spolu s ostatními našla – v jezeře. Julia nikdy nezapomene ten příšerný pohled na mrtvolu, jejíž dlouhé vlasy protkávaly vodu jako jemné nitky.

KAPITOLA 3

Hlavně neztratit vědomí!

Hlavně neztratit vědomí!

Nesmíš omdlít!

Katie si mumlala tato slova jako Mantru, zatímco visela bezmocně na skalní stěně.

Pod ní zela přibližně dvacetimetrová propast. Kdyby se z tohoto převisu zřítila, byl by konec. Po Katině čele přeběhlo něco vlhkého, v místech, kde hlavou narazila do skály.

To je jedno! To je zatraceně jedno! Zapomeň na tu krev! Musíš se prostě jenom držet. Co nejtěsněji u útesu! Dodává to pocit jistoty. No tak, seber se! K čemu jsi jinak celé týdny trénovala?

Seshora k ní pronikl nějaký zvuk. Nejprve škrábání, poté šelestění. S konečnou platností přivedlo Katie k vědomí.

„Je tam někdo?“ Teprve za okamžik si uvědomila, že to byl její hlas, který tady tak tence a tázavě zazněl ranním vzduchem. Pokusila se zavolat ještě jednou, tentokrát rozhodněji: „Tady! Tady jsem!“

Žádná odpověď. Jen tichý větřík, který povíval skalními stěnami a dunění jejího hlasu v uších.

Nikdo tu nebyl. Samozřejmě, že ne. Nikdo se nebude jen tak potulovat zakázanou zónou – a už vůbec ne v tuto hodinu. Pravděpodobně to bylo jen nějaké zvíře. Zvíře, Katie? Cožpak jsi tady v údolí někdy viděla nějaké zvíře?

To je jedno, důležité je, že se neuvolnil ani kámen.

Jistit se!

Průběh, pohyby při lezení, které si Katie tak často vštěpovala do hlavy, to neustále stejné schéma, které na zdi rozhoduje o přežití nebo smrti, tohle všechno se postupně vynořovalo z hlubin jejího podvě-

domí a opět se chopilo kontroly. Katie zaťala prsty silněji do skalní průrvy, jejíž ostré hrany ji řezaly do rukou, a jednou se zhluboka nadechla a vydechla.

Kdyby jen nepřestala cítit prsty na nohou! Jako by byly z plastu. Když se Katie pohnula, aby zjistila, jestli už jí neodpadly, pocítila, jak jí celá noha uklouzla.

Zatraceně! Pevně se držet a udržet rovnováhu! Nejsi přece žádná začátečnice!

Srdce jí v hrudi bilo jako splašené a cítila, jak se celé její tělo chvěje. Katie věděla, že se musí zklidnit a že musí nabýt zpět ztracenou koncentraci, než bude schopna šplhat dále.

Nádech. Výdech. Najít vlastní rytmus. Stejný jako hodinky.

Takhle jí to vštípil Sebastien.

Ne, nemyslet na něj! Ne teď a ne tady.

Katie pohnula hlavou o milimetr od stěny. Nad sebou rozeznala pouze šedivé skály.

Nebezpečí dalšího úderu padajícího kamene bylo vysoké.

Ne, nikdy v životě!

Její tatínek tomu říkal závislost, posedlost, šílenství. Jak jinak! Ona – Katie – každopádně nemohla jinak. Výška byla pro ni něčím, co jí pomáhalo udržet si přehled. A výška byla pro Katie vždy jediným východiskem.

„Katie, zahráváš si se svým životem!“ řekl jí plešatý psychiatr, k němuž ji přinutil jít její tatínek.

„Ach opravdu? A já myslela, že si spíše hraju se smrtí! Však vy víte! Je to něco jako na schovávanou! Lákám ji ven, rozumějte, říkám jí: O co, že mě nedostaneš?“

„Máš strach ze života?“

„Ne, bojím se jenom nudy.“

„Potřebuješ tedy nakopnout, abys cítila sebe samu?“

„Přesně tak, jako vy používáte moje problémy, abyste tak zapomněl na ty vlastní.“

„Přesně,“ řekl jí tenkrát, „a o tohle jde přece i tobě, Katie. Prcháš!“

Vykašli se na to, pomyslela si Katie. Vykašli se na všechny tyhle řeči. Cožpak mohl on nebo kdokoliv jiný vědět, proč dělá to, co dělá? Miluje prostě výšky a nesnáší hloubky. Konec příběhu.

Katie stále ještě nezměnila svoji polohu ani o centimetr. Teď už přestala cítit i prsty na rukou.

Překonej to, Katie, řekla si, a zatraceně to nevzdávej! Nedej jim za pravdu.

Ucítla železitou pachutí krve na svých rtech. Ještě jednou se zhluboka nadechla, zavřela oči, opět je otevřela, nechala proudit vzduch svými plicemi a v následujícím okamžiku uvolnila pravou ruku ze škvíry. Paže jí vystřelila vzhůru a téměř okamžitě nahmataly její prsty skálu nad ní.

Ne v každé stěně je otvor, průrva, štěrbina, které se člověk může zachytit. Ale tady byl, věděla to. Musí ho jen najít.

Tady! Byla to spíše jenom štěrbinka než otvor, ale to je jedno.

Bezva! Zůstaň tam! Teď levá noha. Koutkem oka rozpoznala Katie téměř okamžitě výstupek ve skále, i když byl téměř nepatrný. Přitiskla se co nejpevněji ke skále a sunula se vzhůru přes skrčené koleno. Už jenom kousíček – bude to stačit?

Ano!

Konečně našla její noha oporu a vytáhla se nahoru.

Poslední švih a bude to zvládnuté.

Ne – nebude to zvládnuté, ona to zvládla!

Ona, Katie Westová, překonala tento převis, valící se kámen sem – rána na hlavě tam!

Nic a nikdo ji nedokáže zadržet!

Katie pocítla pulzování adrenalinu, zaplavil celé její tělo, cítila se nadpozemsky dobře. A najednou si uvědomila, proč tohle všechno dělala. Proč vůbec ještě žije. Zbývalo jí posledních pět metrů, které ještě musí zdolat. To už byla hračka a za okamžik to také skutečně zvládla. Dosáhla vrcholu. Když Katie dopadla na vlhkou skálu a dívala se dolů na jezero hladké jako zrcadlo, chtělo se jí začít křičet pocitem triumfu a štěstí.

Byla jak v rauši.

Pocit moci a svobody, na kterém se člověk prostě musí stát závislým.

Ne, Sebastien by nedopustil, aby se vzdala.

O necelé dvě hodiny později si Katie měřila velkým panoramatickým oknem přijímací haly skupinu pracovníků, kteří byli zaměstnáni umisťováním skládacích židlí na přesně sestřiženém trávníku před provizorním jevištěm, které ukazovalo směrem k jezeru.

Z návštěvy generální guvernérky bylo na koleji takové pozdvižení, jako by se byla ohlásila sama královna Anglie a nikoli pouze její zástupkyně. Guvernérka si zvolila pro svou návštěvu pět elitních kolejí v USA a v Kanadě, tato cesta měla cosi společného s novým zákonem o vzdělání, který se změnil před půl rokem. Katie už opět zapomněla, o co přesně se v něm jednalo. Jak je zpátečnické, že Kanada je stále ještě monarchií. Ach, Bože, to nikoho nenapadne, jak absurdně to zní, když Kronika Grace, tedy časopis kolejí pro studenty, skutečně píše, že návštěva její excelence, nejvyšší jasnosti Michelle Jean, a jejího manžela vícekrát je pro kolej velikou ctí. Katie to vůbec nedokázala pochopit!

Zase to bude několik řečí, chytrých přednášek profesorů, generální guvernérka bude pravděpodobně moudře příkyvovat a potřese si mnoha rukama. Potom tisk, několik rozhovorů a fotografií – a konečně bude celý tenhle strašák opět pryč. Katie se v těchto prolhaných situacích vyznala velice dobře. Několik jich prožila jako dítě a nic na světě se jí nepříčilo více.

Politici! Byli jako tahle kolej tady – fasáda, vstupní hala, menza, sportovní centrum, seminární místnosti, přepychové, bezchybné – pěkný lesk. Zatím všim ale, kde se odehrává opravdový život, kde ubíhají všední dny, tam to vypadalo všechno úplně jinak. Kolej sestávala z hlavní historické budovy a z několika nižších, rozlehlejších vedlejších budov a bungalovů, které byly propojeny s podzemními tunely. Bíle natřený komplex o třech křídlech působil na první dojem vábivě. Avšak i když byl kampus renovován teprve před několika málo roky – po znovuotevření koleje –, byly především v historické části vynechány při opravách celé trakty, jako by na ně nevybyly peníze.

Například nátěr dlouhých chodeb postranních křidel, kde byly umístěny studentské apartmány, vykazovaly ještě rysy posledních desetiletí a stěny schodišť byly pomalovány prastarými graffiti.

Sem by se měla guvernérka přijít podívat a hned by si udělala poněkud jiný obrázek, pomyslela si Katie. Ale tomu se děkanovi koleje Grace jistě už nějak podaří zabránit.

Když Katie dorazila zpátky do svého apartmánu, ulevilo se jí, že nepotkala ani jednu ze svých tří spolubydlících. Tak si ušetřila ustarané pohledy a všetečné otázky.

Především Debbie si nedokázala zvyknout na to, že ji Katie zpravidla ignoruje, zatímco Rose se neustále pokoušela svým zdrženlivým způsobem s Katie sblížit a získat její důvěru. Ale i ji ponechávala Katie většinou bez povšimnutí. Jediná, k níž si vypěstovala něco jako důvěru, byla Julia. Možná to bylo tím, že spolu sdílely tajemství od té doby, kdy v dubnu nechaly společně utopit tajná data Angely FINDEROVÉ v Lake Mirror. Něco jako veřejná přísaha nebylo vůbec nutné. Katie si byla víceméně jistá – tak jistá, jak si člověk u druhého člověka může být –, že Julia o tom všem neprozradí ani slůvko.

„Haló, Katie, neopzdila ses trochu!“ vytrhl ji z myšlenek nějaký hlas. Před ní stál David Freeman, jeden z chlapců, který patřil k jejich partě – jak tomu říkala Debbie.

Avšak Katie necítila, že by kdy patřila k jakékoliv skupině. Ale David byl pořád někdo, koho dokázala snést, jednoduše proto, že jeho životní strategie spočívala ve tvrdošíjné trpělivosti a v – Katie to nedokázala nazvat jinak – naivním optimismu. Každý měl Davida rád a on se s ní chtěl přátelit jako nikdo jiný. Ale to spočívá koneckonců ve vzájemnosti.

David, který byl jako téměř vždy oblečen v černém, si nesl pod paží několik knih.

„Kdybych jen tušila, jak to tady bude vypadat, vůbec bych se tu neobjevila!“ Ukázala na pracovníky, kteří skládali jednu řadu sedadel za druhou. „Vidělas ten povyk tam venku?“

„Kolej se chce guvernérce i rodičům přece předvést z té nejlepší stránky!“

„Po Angelině smrti to také mají opravdu zapotřebí. To není právě ta nejlepší reklama, když tu umírají studentky.“

Katie si povšimla Davidova zkoumavého pohledu. „Co to máš na čele?“

Pokrčila lhostejně rameny a obrátila se směrem k menze. „Naběhla jsem do stromu.“

David zavrtěl hlavou. „Podíval se ti na to někdo?“

„Na to se nikdo dívat nemusí, jasný?“

V následujícím okamžiku by nejradyji nechala Davida stát a vyběhla by po schodech do prvního patra, kde už většina studentů uklízela nádobí a opouštěla sál. Dotkla se rukou náplasti na čele. Rána byla dosti hluboká, jak předtím viděla v zrcadle.

Bezděčně si shrnula pramen svých černých vlasů do čela v nesmyslné naději, že si náplasti nikdo nevšimne. Ačkoliv – ať si ostatní myslí, co chtějí. Nic a nikdo jí nedokáže pokazit ten povznášející pocit z dnešního rána.

Když opouštěla výdej jídla, byl její tác naložen dvojitou porcí ovesné kaše, müsli, celozrnným chlebem, sýrem, rajčaty a ovocem.

„Co je to s tebou?“ zaslechla za sebou posměšný hlas. Když se Katie otočila, stál před ní Chris. „Tos měla tak náročnou noc, že se potřebuješ takhle najíst? Jindy přece jíš jen ovoce a zeleninu.“

„Sny mohou být někdy pěkně náročné,“ odpověděla mu s tak dobrou náladou, jaké jen byla schopna a opět mu ukázala záda.

„A nebezpečné! Nebo co se ti to stalo na čele?“

Katie obrátila oči v sloup. Tak a konec dobré nálady. No jo, alespoň se pokusila.

„Řízla jsem se při holení,“ odpověděla mu uštěpačně.

Chris se zasmál.

„Ach a ostatně – tobě by holení vůbec neškodilo.“ Katie si vzala svůj tác. „Nejsem si jistá, jestli se tvé třídní střiště Julií opravdu líbí.“

Jako vždy, když přišla řeč na Julii, začal se Chris chovat podivně. Jako by patřila pouze jemu. „Ty mi nebudeš říkat, co se Julii líbí!“ V Chrisově hlase se objevil samolibý podtón. Katie si byla jista, že Julia strávila tuto noc opět s ním.

Neměla ani tušení, co přesně si o Chrisovi myslet, na druhou stranu to také nebyl její problém. Prosmýkla se kolem něj se svým táčem a prodírala se davem studentů, kteří proudili ke dveřím.

Sluníčko pájilo vysokými skleněnými dveřmi, které vedly ven na balkon, kde byla větší část stolů již obsazena.

Tato část budovy koleje vznikla na přelomu století. Hlavní budova připomínala Katie vždy jeden z těch gigantických domů bohatých pánů v pseudohistorickém filmu. Sestávala ze středního křídla a dvou postranních křídel s množstvím komínů, věžiček a balkonů. Srdce budovy tvořila obrovská přijímací hala, nad níž se rozprostírala menza. Katin pohled přelétl jako vždy, když byla tady nahoře, rozlehlou plochu jezera Lake Mirror až ke gigantickým skalním stěnám Ghostu se svými oběma vedlejšími vrcholy a oblast ledovce za nimi. Jsou tak vzdálené a přece tak monumentální, jako by se jednalo o památník vytvořený lidskou rukou k počtě božské všemohoucnosti. Na niž Katie ostatně nevěřila. A přesto se nemohla ubránit tomuto fascinujícímu pocitu, který měla při pohledu na tento horský masiv.

Proč také?

Katie opět pomyslela na to, co si předsevzala. Jejím dalším cílem byl Ghost. Ale pokud chce tento vrchol zdolat ještě v tomto roce, nesmí už moc dlouho otálet. Teď ještě byly skalní stěny beze sněhu. Zanalyzovala si počasí za posledních deset let a podrobně se informovala. Před podzimními bouřemi se téměř vždy objevovalo období klidu. A pro následující dny slibovala předpověď hezké počasí s pravděpodobností přibližně osmdesáti pěti procent.

Avšak ve vysokých horách si člověk nemůže být jist ničím. Počasí se najednou obrátí a pak ...

„Hej, Katie, to pod tou náplastí je krev?“ vytrhl ji z myšlenek Debiin pronikavý hlas.

Katie obrátila hlavu. Stála přímo u stolu, u něhož seděly její spolubydličky: Deborah Wilderová, které se říkalo Debbie, Rose Gardnerová a Julia. Kromě nich tady byl ještě Robert, Juliin bratr, ten však byl jako vždy pohroužen do nějaké knihy a ani nevzhlédl, když si Katie položila na stůl svůj tác.

Katie měla Roberta ráda, i když si tady o něm mnozí na koleji mysleli, že je podivín. Ale Robert viděl i za věci, o nichž ostatní neměli ještě zdaleka ani tušení. Předpověděl dokonce i Angelinu smrt. A kladl zkrátka jiné otázky než všichni ostatní.

Jestli se Katie v posledních měsících tady v údolí něco naučila, pak následující: Tady nahoře v této osamělosti, na tomto místě obklopeném skalními stěnami, nebyly odpovědi vždy tak jasné a jednoznačné jako na ostatních místech světa.

A to bylo něco, co ji jak vzrušovalo, tak i lekalo. A ano – kdyby o tom věděli její rodiče, okamžitě by si svou dceru vyzvedli a strčili by ji na psychiatrii.

Ale to vlastní napínavé bylo to, že každý si tuto odpověď musel najít sám. A Robert byl jediný z nich, kdo to tušil.

I samotná Julia, jeho sestra, byla jiná. V onen večer v dubnu, kdy společně hodily USB do jezera a kdy voda pohltila tajemství jich obou, si byla Katie jistá, že i ona pochopila. Avšak od té doby se objevovaly stále okamžiky, kdy o Julii pochybovala. Ne o tom, že by Julia snad neměla žádný důvod zničit data, která o nich všech Angela Finderová nashromáždila, ale spíše o tom, jestli je Juliina osobnost dostatečně silná na to, aby podstoupila boj s údolím.

Boj s údolím, pomyslela si v následujícím okamžiku. Bože, Katie, aby ti nepřeskočilo.

Sedla si vedle Julie, která si ji začala starostlivě měřit. „Kde jsi byla dneska ráno?“ zašeptala jí. „Podívala jsem se do tvého pokoje, ale ty jsi zmizela beze stopy. Hned po snídani bych zalarmovala pátrací jednotku!“

„Později,“ odpověděla jí Katie s pohledem upřeným na Debbie, která se na obě zvědavě dívala a užuž chtěla zopakovat svou otázku na

její zranění. Aby tomu zabránila, zvedla Katie ruku a rozkázala: „Už ani slovo, žádné otázky a už vůbec žádné hloupé komentáře k mojí náplasti! Držte prostě klapačky a nechte mě se v klidu nasnídat! Na rozdíl od vás mám totiž ještě čas, než mě začne nervovat ten neřád pan Forster se svými nekonečnými větami.“

„Když ten předmět tak nesnášíš, proč sis pak vybrala francouzštinu jako svůj základní předmět?“ zeptala se Rose. Ta pěkná Rose, která ze sebe dělala tak jemnou a přesto byla mistrýní v dokazování ostatním, jak jsou nedokonalí. Tak to alespoň Katie někdy připadalo.

„A proč jsi dohola?“ Katie blýskla po Rose očima. „Neřekla jsem náhodou, žádné otázky?“

Na okamžik zavládlo u stolu ledové mlčení.

Dokonce i Robert vzhlédl od své knihy s kvantovou fyzikou.

Katie cítila, jak si jí Julia měří ze strany. Ano, věděla, že byla takříkajíc kostkou ledu v každém příjemném kolektivu. Jakmile se objevila, poklesla nálada na bod mrazu, i když na tom byla dobře třeba jako dneska.

Rose se zvedla, zůstala několik vteřin nerozhodně stát a pak se nakonec obrátila na Julii. „Julie, jdeš se mnou? Isabel hledá dobrovolníky pro informační stánky s různými skupinami projektů na Grace.“

Julia se podívala nerozhodně z Katie na Rose.

Katie se přistihla při tom, jak si najednou toužebně přeje, aby Julia zůstala.

Při pohledu na trojici vrcholků v zářivém slunečním svitu a výhled na vravu tady na koleji se její plán ještě více upevnil. Nemohla ho jednoduše vyhnat ven z hlavy a přesně o tom si musí bezpodmínečně pohovořit s Julií.

Ale u Julie si člověk nemůže být nikdy jistý. Někdy měla pocit, že se v ní ukrývají dvě odlišné osobnosti. Julia se často všemu přizpůsobovala, aniž by se na něco ptala a zvolila tu nejlehčí cestu jen pro to, aby do nikoho nenarazila. Pak ale začala hrát opět slečnu Chladnou. Když se teď Julia rozhodne odejít s Rose, byla si Katie stoprocentně jistá, že svou spolubydlící do svého plánu nezastaví. Ale Katie by si raději